Lietas arhīva Nr. K77-3242-24/32
ECLI:LV:RPT:2024:1203.15210004224.2.S

SPRIEDUMS

Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2024.gada 3.decembrī

Rīgas pilsētas tiesa,

tiesnesis A.Vasiļevskis

piedaloties prokurorei K.Vehi

aizstāvim G.Puškundzim

atklātā tiesas sēdē izskatīja krimināllietu, kurā pēc Krimināllikuma 260.panta 1^1.daļas apsūdzēts /Persona A/, personas kods /Personas kods A/.

Aprakstošā daļa

[1] /Persona A/ pārkāpa ceļu satiksmes noteikumus, vadot transportlīdzekli, kā rezultātā cietušajai tika nodarīts vidēja smaguma miesas bojājums.

2024.gada 24.janvārī ap plkst.13.59 /Persona A/ vadīja transportlīdzekli "Volkswagen Polo", valsts reģistrācijas numurs /Transportlīdzeklis B/, ar kuru, pārkāpjot Ceļu satiksmes noteikumu 177.punkta prasības, vilka lokanajā sakabē transportlīdzekli "Citroen C4", valsts reģistrācijas numurs /Transportlīdzeklis D/, kuram pie stūres nebija transportlīdzekļa vadītāja, un brauca /Adrese A/ pa izbraucamo ceļu no /Adrese B/ pagalma uz Gramzdas ielas pusi.

Pirms kreisā pagrieziena manevra uzsākšanas uz /Adrese A/ ielu /Persona A/, pārkāpjot Ceļu satiksmes likuma 19.panta pirmās un trešās daļas, 25.panta trešās daļas, kā arī Ceļu satiksmes noteikumu 57.punkta, 65.punkta un 100.punkta prasības, neizpildīja šīs likuma un noteikumu prasības, nerīkojās tā, lai neradītu satiksmei bīstamu situāciju un nenodarītu zaudējumus, nepievērsa pietiekamu uzmanību apkārtnei un tās izmaiņām, izbraucot uz ceļa no pagalma un uzsākot kreisā pagrieziena manevru, nepārliecinājās par drošību un par to, vai neradīs traucējumus citiem satiksmes dalībniekiem, savlaicīgi nesamazināja braukšanas ātrumu un pilnībā neapturēja transportlīdzekli, lai dotu ceļu gājējai /Persona B/, kura pārvietojās pa /Adrese A/ ielas labās puses ceļa nomali no labās uz kreiso pusi, attiecībā pret transportlīdzekļu kustības virzienu, bet uzsāka kreisā pagrieziena manevru, kā rezultātā velkamais transportlīdzeklis "Citroen C4", pie kura stūres nebija transportlīdzekļa vadītāja, nekontrolējami aizbrauca pāri /Adrese A/ ielas brauktuvei un uzbrauca gājējai /Persona B/, ar labo aizmugurējo daļu piespiežot viņas ķermeni pie žoga.

Minēto normatīvo aktu prasību pārkāpumu un uzbraukuma gājējai rezultātā /Persona A/ nodarīja vidēja smaguma miesas bojājumus, kas izraisa ilgstošus veselības traucējumus uz laiku virs 21 dienas: labā apakšstilba

sasitums/saspiedums ar abu kaulu lūzumiem.

Ar šādām darbībām /Persona A/ izdarīja noziedzīgu nodarījumu, kas paredzēts Krimināllikuma 260.panta 1^1.daļā.

Motīvu daļa

[2] Tiesas izmeklēšanā apsūdzētais atzina sevi par vainīgu viņam inkriminētā noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, piekrita lietas izskatīšanai bez pierādījumu pārbaudes. Tiesa, izskaidrojot pierādījumu pārbaudes neizdarīšanas procesuālo būtību un sekas, noskaidrojot, ka pierādījumu pārbaudes neizdarīšanai piekrīt prokurore, aizstāvis saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 499.pantu pieņēma lēmumu par pierādījumu pārbaudes neizdarīšanu tiesas izmeklēšanā.

[3] Apsūdzētā /Persona A/ vaina noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 260.panta 1^1.daļā, ir pierādīta.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 527.panta trešo daļu pierādījumu analīze, un uzskaitījums spriedumā netiek dots.

Apsūdzētā /Persona A/ izdarītā noziedzīgā nodarījuma kvalifikāciju pēc Krimināllikuma 260.panta 1^1.daļas tiesa atzīst par pareizu.

Tiesa atzīst, ka ir pamats taisīt notiesājošu spriedumu un piespriest /Persona A/ sodu par izdarīto noziedzīgo nodarījumu.

[4] Tiesa, nosakot sodu, saskaņā ar Krimināllikuma 35. un 46.pantu ņem vērā soda mērķi, izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, vainīgā personību, atbildību mīkstinošus un pastiprinošus apstākļus.

[4.1] Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 499.panta trešo daļu tiesas izmeklēšanā pārbaudīti apsūdzētā personu raksturojošie dati.

Tiesas sēdē, pārbaudot apsūdzētā /Persona A/ personu raksturojošos datus, noskaidrots, ka viņš agrāk nav sodīts.

No apsūdzētā /Persona A/ tiesas sēdē paskaidrotā izriet, ka viņš nav precējies, apgādājamo nav. Vidējā speciālā izglītība – elektromontieris. Pensionārs un strādā algotu darbu, vidējie mēneša ienākumi sastāda 450 EUR. Uz būtiskām veselības problēmām nenorādīja. Invaliditāte nav noteikta. Apsūdzētais paskaidroja, ka viņš atzīst savu vainu, nožēlo izdarīto.

[4.2] Saskaņā ar Krimināllikuma 7.panta trešo daļu apsūdzētā /Persona A/ izdarītais noziedzīgais nodarījums pēc Krimināllikuma 260.panta 1^1.daļas ir klasificējams kā mazāk smags noziegums.

[4.3] Saskaņā ar Krimināllikuma 47.panta otro daļu par apsūdzētā /Persona A/ atbildību mīkstinošu apstākli tiesa atzīst to, ka viņš atzina vainu un nožēloja izdarīto.

Saskaņā ar Krimināllikuma 48.pantu apsūdzētā /Persona A/ atbildību pastiprinošus apstākļus tiesa nekonstatē.

[4.4] Par Krimināllikuma 260.panta 1^1.daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu soda ar brīvības atņemšanu uz laiku līdz trim gadiem vai ar īslaicīgu brīvības atņemšanu, vai ar probācijas uzraudzību, vai ar sabiedrisko darbu, vai ar naudas sodu.

Tiesa ņem vērā, ka soda piemērošanai jābūt individualizētai, nosakot sodu jāņem vērā izdarītā nodarījuma raksturs un radītais kaitējums, vainīgā personība, atbildību mīkstinošie un pastiprinošie apstākļi, un to, ka nav pieļaujams kādu no minētajiem faktiem ignorēt vai pieminēt formāli, neizvērtējot to būtību. Nav pieļaujams kādam no minētajiem faktiem piešķirt pārāk lielu nozīmi salīdzinājumā ar citiem (*sk. Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta un Krimināllietu tiesu palātas 2008.gada 1.jūlija kopsapulces lēmuma „Par vienveidīgu tiesību normu piemērošanu soda noteikšanā" 2., 4.punktu*).

Arī Augstākā tiesa ir norādījusi, ka soda individualizācija ir cieši saistīta ar likumības principa ievērošanu, kas izpaužas pareizā noziedzīgā nodarījuma kvalifikācijā un taisnīga soda noteikšanā, vadoties no soda noteikšanas

vispārīgajiem principiem *(skat. Augstākās tiesas Krimināllietu departamenta 2018. gada 19. jūnija Lēmums SKK-J 348/2018)*.

[4.5] Tiesu debatēs prokurore lūdza apsūdzēto sodīt par noziedzīgu nodarījumu ar brīvības atņemšanu uz 1 gadu. Piemērojot Krimināllikuma 55.panta nosacījumus, brīvības atņemšanas sodu noteikt nosacīti, ar pārbaudes laiku uz 1 gadu.

Tiesai ir pienākums noteikt vainīgajai personai tiesisku, pamatotu un taisnīgu sodu saskaņā ar Krimināllikuma 46.pantā norādītajiem soda noteikšanas vispārīgajiem principiem, ievērojot Krimināllikuma 35.pantā noteikto soda mērķi. Izvērtējot visus apstākļus, tiesa var piekrist prokurora viedoklim par piespriežamo sodu, taču tai nav pienākuma noteikt tādu sodu, kādu lūdz prokurors. Tiesa var noteikt personai citu sodu, kas var būt gan vieglāks, gan arī bargāks. (*skat. Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta 2021.gada 30.aprīļa lēmumā lietā Nr.SKK-7/2021*).

Tiesas ieskatā prokurores prasītais soda veids mērs nav samērīgs un atbilstošs Krimināllikuma 46.pantā paredzētajiem soda izraudzīšanas kritērijiem.

Krimināllikuma 46.panta ceturtā daļa noteic, ka brīvības atņemšanas sodu par kriminālpārkāpumu un mazāk smagu noziegumu piemēro, ja soda mērķis nav sasniedzams, nosakot kādu no attiecīgā panta sankcijā paredzētajiem vieglāka soda veidiem.

Tiesa ņem vērā, ka apsūdzētais izdarīto nožēlo, noziedzīgam nodarījumam ir gadījuma raksturs, pēc noziedzīga nodarījuma izdarīšanas jaunus pārkāpumus apsūdzētais nav veicis, apsūdzētais agrāk nav sodīts. Lietā nav konstatēti tādi apstākļi, kas liecinātu, ka apsūdzētā sabiedriskā bīstamība ir tik augsta, ka soda mērķu sasniegšana ir iespējama tikai, nosakot ar brīvības atņemšanu saistītu sodu.

Nosakot apsūdzētajam /Persona A/ sodu sabiedriskā darba veidā, tiesas ieskatā tiks sasniegts Krimināllikuma 35.panta otrajā daļā definētais soda preventīvais mērķis, proti, atjaunot taisnīgumu, sodīt vainīgās personas par izdarīto noziedzīgo nodarījumu, resocializēt sodītās personas, kā arī panākt, lai apsūdzētie un citas personas pildītu likumus un atturētos no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas.

Tiesas ieskatā nevienam no Krimināllikuma 35.panta otrajā daļā norādītajiem apstākļiem, kas raksturo soda mērķi, nav piešķirama lielāka nozīme.

Ar sabiedrisko darbu apsūdzētais ne tikai tiks sodīts par izdarīto noziedzīgo nodarījumu, bet tiks resocializēts, iesaistot sabiedrībai labumu nesošos procesos, kā arī citām personām tiks dots signāls, ka par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu var tikt piespriests sods, tādā veidā atturot no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas.

[4.6] Atbilstoši Krimināllikuma 46.panta trešajai daļai, izvērtējot nosakāmā soda mēru, tiesa ņem vērā, ka apsūdzētājam ir viens atbildību mīkstinošs apstāklis, bet atbildību pastiprinošu apstākļu nav.

Saprotot noziedzīgu nodarījumu kā netaisnīgumu, ko radījusi pārkāpēja darbība vai bezdarbība, ikvienā konkrētā gadījumā ir svarīgi izvēlēties un piemērot pārkāpējam tādu sodu, kas ir samērīgs un maksimāli atbilst sabiedrības un arī pārkāpēja interesēm *(skat. A.Judins. Krimināsods nav valsts atriebība par izdarīto noziedzīgo nodarījumu. Jurista vārds Nr.11 (762), 2013.gada 19.marts, 7.lpp)*.

Tiesa ņem vērā, ka saskaņā ar Krimināllikuma 40.panta otro daļu sabiedrisko darbu kā pamatsodu nosaka uz laiku no četrdesmit līdz divsimt astoņdesmit stundām. Tiesas ieskatā /Persona A/ sabiedriskā darba stundas būtu pietuvināmas vidējai robežai.

Turklāt, lemjot par soda noteikšanu, tiesa ņem vērā to, ka apsūdzētais, saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 21.pantu, ir izmantojis savas tiesības sadarboties ar tiesu, izvēloties vienkāršāku procesa veidu. Minētais apstāklis patstāvīgu atbildību mīkstinošu apstākli neveido, jo pierādījumu pārbaudes neizdarīšana tiesas izmeklēšanā ir tiesas izvēles iespēja, ko paredz Kriminālprocesa likums.

[5] Apsūdzētajam /Persona A/ piemērotie drošības līdzekļi – uzturēšanās noteiktā vietā un dzīvesvietas maiņas paziņošana atceļami pēc sprieduma stāšanās spēkā.

[6] Apsūdzētā /Persona A/ aizstāvībai kriminālprocesā tika pieaicināts zvērināts advokāts.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 368.panta pirmo daļu procesuālie izdevumi par valsts nodrošinātās juridiskās palīdzības sniegšanu ir piedzenami valsts labā no apsūdzētā /Persona A/. Tiesa nekonstatē Kriminālprocesa likuma 368.pantā paredzētos gadījumus apsūdzētā atbrīvošanai no procesuālo izdevumu piedziņas.

[7] Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 135.panta otrajai daļai DVD disks atzīstams par dokumentu un glabājams pie krimināllietas materiāliem.

Rezolutīvā daļa

Ņemot vērā iepriekš izklāstīto un saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 511.pantu, tiesa

nosprieda

/Persona A/ atzīt par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 260. panta 1^1. daļā, un sodīt ar sabiedrisko darbu uz 140 (viens simts četrdesmit) stundām.

Desmit darba dienu laikā no dienas, kad stājies spēkā tiesas nolēmums, /Persona A/ jāreģistrējas Valsts probācijas dienesta teritoriālajā struktūrvienībā sabiedriskā darba izciešanai atbilstoši dzīvesvietai.

Drošības līdzekļus – uzturēšanās noteiktā vietā un dzīvesvietas maiņas paziņošanu atcelt pēc sprieduma stāšanās spēkā.

Piedzīt no /Persona A/ valsts ienākumos 72,60 EUR (septiņdesmit divi *euro* 60 centi) par zvērināta advokāta veikto darbu kriminālprocesā un tie iemaksājami: Valsts kase, NMR 90001672316, konts LV05TREL819045814800B, BIC kods TRELLV22.

Noteikt /Persona A/ 30 dienu termiņu sprieduma labprātīgai izpildei pēc sprieduma spēkā stāšanās daļā par procesuālo izdevumu piedziņu, iesniedzot tiesai maksājuma apliecinošu dokumentu.

Dokumentu – 1 gab. DVD disku ar video ierakstu pēc sprieduma stāšanās spēkā glabāt pie krimināllietas materiāliem.

Spriedumu var pārsūdzēt 10 darbdienu laikā Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģijā, iesniedzot apelācijas sūdzību vai protestu Rīgas pilsētas tiesā Rīgā, Jēzusbaznīcas ielā 6.

Pilna sprieduma pieejamības diena – 2025.gada 7.martā.

Tiesnesis A.Vasiļevskis